

Autodráha pro kluka aneb Konec Tytoně

Na konci roku vždycky čistím a zálohuji noťas a z nějakých temných koutků na mě najednou vykoukla povídka, kterou před pár lety napsal můj kamarád. Jaká náhoda - vánoční příběh ve vánoční čas. A tak jsem se rozhodla, že se o něj s vámi podělím...

Říkali mu vždycky Tytoň – takový divný jméno. On dřív do hospody moc nechodil. Ale teď tam byl skoro každé den. A dneska zase.

Krabice s autodráhou vypadala pěkně, taková červená a modrá, ležela na hospodské lavici vedle Tytoně. Koupil ji dneska pro kluka pod stromeček. Na poslední chvíli - zítra už totiž bude štědrej den. No a ten blbec Kejhal mu tu krabici hned musel pobryndat pivem. Tytoňovi to nevadí - ale asi jen proto, že si toho vůbec nevšiml – sedí, kouká před sebe a huhlá nad pivem: *To jsem si teda fakt nikdy nemyslel, že ode mě Eva uteče. A že zrovna k tomu plešatému pitomému Žroutovi, hm. Takovej divnej chlap je to, co na něm všechny ty ženský vidějí – nechápu. Vždyť on furt jen vykládá ty svoje pitomý historky. Jen machruje...*

Štamgast tlust'och Kejhal už to Tytoňovo kňourání nemohl poslouchat: *Jsem ti říkal už dávno - vykašli se na ní!*

To Tytoně fakt naštvalo: *Ted' jseš chytřej! Vykašli! Jak vykašli? Vždyť jsem to dělal všechno pro ní – celej barák jsem přeto - překopal, předělal. To by pro ní Žrout nikdy... A ona je teď u něj i s naším klukem. Ále co.*

Kejhal se zase zavrtěl na lavici: *Jsem ti to říkal už dávno...* Pak udělal dramatickou pauzu. A pak už nic, protože zapomněl, co že to vlastně říkal už dávno.

Tytoň pak už mlčel. Dal si tenhle večer víc piv než obvykle, protože zítra se nemusí do práce – bude přece štědrej den. Něco po půlnoci pak dorazil domů - i s autodráhou pro kluka v podpaždí.

A měl teda hlad. Našel v ledničce nějaký starý buřty – a že si je opeče na pánvi. *Kdyby se ty buřty na okrajích připálily, tak to nevadí, aspoň budou mít takovej ten šmak, bude tam takový to černý holt trochu křupat mezi zubama, no a co.* Tytoň dal sporák naplno - ať jsou hotový rychlejc, měl už teda hroznej hlad! Zatím si dal na gauči cigáro. Zapálil si, lehnul si - a prohlížel si tu autodráhu pro kluka – byla taková pěkná - plastová, červená a modrá. Ale sakra – zdálo se mu, že ta krabice teda nějak dost smrdí hospodou. A ještě je proboha politá pivem nebo co – to určitě pobryndal ten blbec Kejhal. Tytoň si mumlal: *To snad ani klukovi nemůžu dát. Proč zrovna zejtra musí bejt ten blbej štědrej den. Jakoby nemoh' bejt nějakej normální den. Už aby to bylo všechno za náma. Jako teda ten štědrej den. A večer.* S touhle krásnou představou, že ten blbej štědrej den už je pryč, Tytoň usnul.

Buřty se na okrajích připálily, pak celé zčernaly, pak se změnily v saze. Ty saze ze shořelých buřtů se pak vznášely v dýmu a tiše usedaly jako divné černé vločky. Usedaly všude – i na autodráhu pro kluka. Tytoň se probudil, když už to skoro všechno dohořelo. Rozkašlal se, nedalo se tam vůbec ani nadechnout. Doplazil se ještě v tom kouři k oknu, ale už neměl sílu ho otevřít. A s rukou na okenní klice tam zůstal klečel až do rána.

Na *štědré ráno* hodně brzy přijeli policajti a pak taky pohřebák. Tytoňova Eva tam jen tak stála a koukala na to. *Její Žrout* nepřišel. A sousedi od vedle na to taky koukali. Jen koukali – a co jako měli dělat? A všem obličeje legračně modře blikaly od policejního majáčku - jako v Las Vegas.

Sousedí si s úlevou šeptali: *Ještě že měl ten vožrala zavřené okno, takže se tím proto udusil ten oheň na sporáku – jinak jim moh' shořet celej barák. A ty jeho blbý plynový bomby! Mohly přece vybuchnout. No a ještě jsme tady mohli na štědrej den všichni lítat vzduchem jako Ježíšek!* zavtipkoval jeden soused. *No, dobře to dopadlo. Teda až na toho chudáka Tytoně. A škoda tý divný ohořelý hračky, co se to tam válí, skoro není ani poznat, co to bylo, možná nějaká autodráha, asi pro jeho kluka nebo co. Taková divná plastová věc, kdysi byla asi červená a modrá... Hlavně na okrajích se úplně seškvařila – skoro jako buřt, když se připálí.*

Nakonec se taky přišoural ten blbec Kejhal a všem moudře povídá: *Já jsem mu to říkal už dávno. Ale už nedopověděl, co říkal už dávno - a stejně ho nikdo neposlouchal.*

Toto je pravda, samá pravda, teda skoro pravda, konec obelisku, teda vlastně Tytoně.

*Stalo se v noci před Štědrým dnem v roce 2003.
Brtsch © 18. 12. 2009*